

האשה הערבית מס' 1 בישראל מאיימת להגר לקנדה, ואומרת: „זה צריך להדליק אור אדום בישראל!“ – מה הביא אותה להחלטה זו?

„אין לי שונאה יש לי כאב!“

חמור ביותר. היא מפסיקה לרגע את שטף דיבורה, ומדליקה לעצמה עוד סיגריה, אולי העשירית בשעה וחצי האחרונה. היא מברכת בלהט ובהתרגשות. ניכר בה שאיכפת לה.

שיתוק בפנים

יאלט מדברת בקול רם, קצת צרוד (מהסיגריות), וכשהיא צוחקת, נוצר עיוות קל בצד השמאלי של פניה. בגיל 30, בשיאו של המימשל הצבאי על היישובים הערביים בארץ, לקחה ויאלט בשיתוק חלקי בפניה. „אני לא שוכחת את זה“, היא אומרת והעיניים הגדולות שלה בורקות. „זה היה ב־1960. הרופא המקומי בכפר שלח אותי עם הפניה לרופא מומחה בחיפה“. באותם ימים ערבי, שרצה לנסוע ממקום למקום בארץ, היה צריך להצטייד ברשיון תנועה מיוחד. תוקף הרשיון של ויאלט פג, והמושל הצבאי לא היה באותו זמן במקום, כדי לחדש אותו למיקרה חירום זה. היא החליטה לנסוע בכל זאת, מכיוון שנוקדה באופן רחוק לטיפול הרפואי. היא עלתה עם אחיה, שהיה בעל רשיון בתוקף, לאוטובוס הנוסע לחיפה.

„בעכו“, היא מספרת כאילו זה קרה אתמול, „עצרו שוטרי המשטרה הצבאית את האוטובוס. הם עלו פנימה והורידו את אחי ואותי, שהיינו הערבים היחידים באוטובוס, כדי לבדוק את הרשיונות שלנו. היה אז חורף קר מאוד, ורוח חזקה נשכה“. ויאלט מכבה את הסיגריה במאפרה הגדושה ומזדרזת להדליק סיגריה חדשה.

„ניסיתי להסביר לחיילים שאני חולה וכי הקור רק ירע את מצבי. אמרתי להם כי אני צריכה להגיע בחיפוף לרופא בחיפה, אחרת המצב אכזר, אבל הם לא רצו לשמוע. אחרי שעמדנו במשך שעה על הכביש, רועדים מקור, הובילו אותנו החיילים לתחנת המיטרה בעכו, שם רצו לקחת ממני טביעת אצבעות, כאילו הייתי רוצחת. אז כבר הייתי די מרגוזת ואני זוכרת שאפילו הרבעתי לחיל

שכיהנה כראש־מועצה בישראל. השבוע הודיעה ויאלט, כי היא מתכוונת להגר מהארץ. „יש בארץ שני חוקים“, אמרה. „אחד ליהודים ואחר לערבים. אני מהגרת כמחאה על המדיניות של הממשלה. אני חושבת שהדרך צריך להדליק אור אדום אצל כל הכוחות המתקדמים בישראל. שידעו שאם אני מהגרת, סימן שהמצב

שרציתי לקרוע אותו לחתיכות. פר תאום לא רציתי יותר להיות ישראלית. כך אני נקרעת כל השנים בין גאוותי הגדולה על היותי ישראלית ובין ההשפלות הרבות שאני עוברת כערביה בארץ.“

ויאלט חֲזֵרִי (54), ישראלית, ערבית, נוצריה מכפר יאסיף, הפכה אגדה. היא היתה האשה היחידה

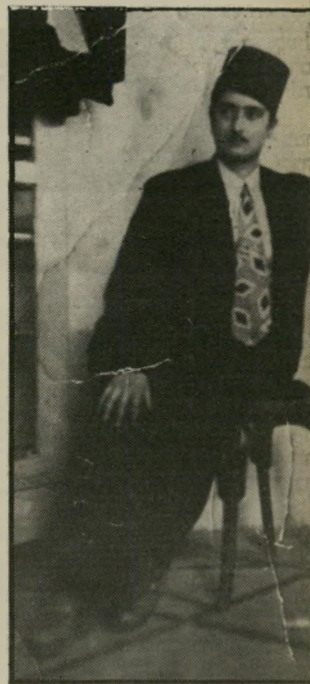
שבתה אצל ידידים בלונדון. „בחדר היו כמה חברים פלסטינים המתגוררים באירופה, ובאופן טיבעי לגמרי, התגלגלה השיחה לנושאים פוליטיים. חברי הפלסטינים תקפו את ישראל ואת המדיניות שלה לאורך כל השיחה. מצאתי את עצמי מגינה על מדינת־ישראל כמעט בחירוף־נפש. הרגיו אותי שכך מדברים ומתייחסים לישראל. אני חושבת ששום יהודי, אזרח ישראל, לא היה מגן על המדינה כמוני באותה שיחה. הם אמרו שהישראלים שטפו את מוחי.“

חמש שעות אחר־כך נחתתי בנמל־התעופה בלוד. מתוך 500 נוסעי המטוס, שלפה קצינת הביטחון דווקא אותי. היא הובילה אותי, יחד עם כל המיזוודות, לחדר צדדי ושם התחילה לחקור אותי על מעשי באירופה ועל פגישותי עם אנשים. היא ערכה חיפוש מרוקק ביותר בחפצי. החקירה נמשכה שלוש שעות. באותו זמן חיכו בני משפחתי בחוץ. הם לא ידעו אם הגעתי או לא, ומה קרה. הקצינה אפילו לא איפשרה לי להודיע להם, שהגעתי ושחיכו. היא התנהגה אלי בצורה מחפירה ביותר.

„כשהסתיימה החקירה, והיא הי חזרה לי את הרכוון הישראלי שלי, הייתי כל־כך מרגוזת ומושפלת,

ויאלט ושני בניה שהיגרו לקנדה. אני ישראלית גאה!

ויאלט בהצגת בית־ספר. התייחסו אלי כאל גבר!